

SUE HINCENBERGS

**KONČÍŠ,
MILÁČKU!**

motto

Končíš, miláčku!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Sue Hincenbergs
Končíš, miláčku! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SUE HINCENBERGS

**KONČÍŠ,
MILÁČKU!**

motto

*Mým klukům
Andymu
Jackovi, Lukeovi & Walkerovi*

1

TOHLE TI MOC NEPROSPĚJE

Pam si olízla rty, na nichž ulpěla špetka soli z margarity, a rozhlédla se kolem stolu na terase. Přemýšlela, kdo z jejích přátel zemře jako první. Ne že by ji snad přepadla nějaká neblahá předtucha, jen měla trošku sklony k morbidnosti. Navíc už byla svědkem toho, jak ostatní tři páry dovedly svoje děti k promoci a pochovaly rodiče, takže v téhle fázi jejich života dávalo smysl, že se někdo z nich brzy dočká vlastního pohřbu. Pokud mohla soudit, šance natáhnout bačkory byla pro všech osm docela vyrovnaná. Kdyby ale měla rozhodnout, kdo bude první, nejspíš by vybrala Andreho.

Příplácla si na krk komára. Další bzučeli kolem svíček s vůní citronely a poblíkávajících světýlek rozvěšených na terase a přetahovali se s cvrčky a Van Morrisonem o hlavní roli v soundtracku u večeře. V takovou parnou noc by se Pam a její přítelkyně měly rozvalovat na lehátkách u bazénu s mořskou vodou a popíjet koktejly, zatímco jejich manželé by si ve vířivce otevřeli pivo. Jenže takový dům museli prodat.

Pam zkoumavě pozorovala Hanka přes zbytky hamburgerů a vařeně kukuřice. Takhle potmě se dal znovu považovat za pohledného. Okraj stolu mu schovával břicho a stíny zakrývaly jeho podbradek. Pátrala očima po muži, kterého si vzala, ale ten už byl dávno pryč. Někdy ho postrádala. „Přines nám další rundu, zlato, buď tak hodná.“

Střelila po něm pohledem, protože už dávno neměl právo jí tak říkat, ale on si toho nevšiml. Zvedla se z prosezeného polštáře a popadla z chladicího boxu čtyři orosené lahve. Hank si od ní jednu vzal, jedním plynulým pohybem ji odzátkoval a odhodil víčko do

jejích hortenzií. Larry, Andre a Dave ho napodobili a Pam si v duchu poznamenala, že ráno musí ten nepořádek posbírat.

Vrátila se k chladicímu boxu pro džbán margarity. To byla na Hankovi jediná dobrá věc – pořád dělal tu nejlepší margaritu pod sluncem. Pam hodila každé kamarádce do skleničky pár kostek ledu, vyprázdnila džbán, překročila podřimujícího psa a zašla do temnělé kuchyně. Kůži měla lepkavou od červenového dusna. Otevřela ledničku, a než sáhla po Shalisině cheesecaku s čokoládovou pěnou a zamířila zpátky ven, s radostí nastavila tvář závanu chladného vzduchu.

„Nancy! Nancy!“ Larry skočil své ženě do rozhovoru. „Kdo byl...?“

Tohle dělal často. Nutil Nancy, aby pátrala v paměti po nějakém detailu, který se sám nenamáhal hledat. Jako by jediným smyslem její existence bylo stát se chodící encyklopedií jeho života. Nancy vysypala z rukávu jméno středoškolského učitele matematiky a obrátila se k Marlene. Pam odsunula nádoby na stole a udělala místo pro dezert.

Dave si všiml Hankova pohledu a kývl směrem k oroseným sklenicím s motivem hracích karet a kostek, po nichž stékaly kapky vody. „Pěkné, skleničky z kasina, viď, Hanku? Kradeš zboží ze skladu, co?“

Hank se usmál a zavrtěl hlavou. „Nový majitel, nové logo. Vyhazovali jsme je, tak jsem si je vzal domů jako upomínku na staré dobré časy,“ zamrkal. „Přece víš, že něco takového bych svému chleboďárci nikdy neudělal.“

Čtveřice mužů si přiřukla pivem a zhluboka se napili. Pam se zamračila. Ach, ti chlapi. Aby měli záminku k pití, jsou schopní téměř čehokoli. Teď si připíjeli na kasino, a přitom tam dva z nich ani nepracují. Co přijde na řadu? Budou připíjet Larryho bance a Andreho kurýrní službě? To jako vážně? Dave si otřel hřbetem ruky ústa a přesunul pozornost k cheesecaku. „Páni, to vypadá úžasně, Pammy.“ Ve světle svíčky se zableskl jeho úsměv a Pam zatajila dech. Zapomněla, jaký je to fešák, když se mu pokaždé, jak se usměje, objeví v koutcích očí vějířky vrásek. Právě to bylo na

Daveovi dnes večer jiné. Nešlo o ten šedivý poprašek na spáncích, kterého si Pam právě všimla, ale o to, že vypadal šťastně. Pam střelila pohledem po Marlene. Že by spolu zase spali? Marlene přece svým přítelkyním tvrdila, jak už jim ujel vlak stejně jako všem ostatním z jejich party. Copak vzala zpátečku a zase si s manželem pěkně užívá? Dave přerušil tok Paminých myšlenek. „To je s čokoládou?“ olízl si rty.

„Jasně. Přinesli jsme ho my,“ odpověděl Andre.

To bylo pro Andreho typické, připisovat si cizí zásluhy. „Dělala ho Shalisa,“ upřesnila Pam.

Pak zlehka položila ruku na Daveovo rameno a podala mu talířek, potěšená pohledem na svého starého přítele, ale zmatená jeho proměnou. Pokud se opravdu nějaká proměna udála. Pohlédla na Marlene, která se s Nancy něčemu chichotala. Možná spolu s Daveem opravdu začali spát. Zeptá se jí později.

Andre odmítl dort mávnutím ruky, a když si od ní Shalisa vza-
la svou porci, podíval se na svou ženu přes obroučky brýlí a přes stůl prohodil: „Zlato, tohle ti moc neprospěje.“

Pam prudce zvedla hlavu. Slyšela, jak Marlene tlumeně zalapala po dechu, a viděla, jak sebou Nancy trhla. Všechny tři ženy sledovaly, jak jejich přítelkyně krotí tichý nával hněvu. Shalisa věnovala manželovi stejný pohled, jakým vždycky umlčela všechny zvědavce, kteří za ní chodili a vyptávali se, proč nemá děti. Tak Pam poznala, že Andreho poznámka odstartovala něco, co nemohl zastavit, ani kdyby se o to pokusil. Shalisa si kolem prstu obtočila úzký copánek a s očima upřenýma na manžela spořádala dílek cheesecaku do posledního drobečku.

Pam je pozorovala a najednou měla pocit, jako by noční vzduch kolem nich zhoustl. Když sklízela nádobí, rozhlédla se kolem stolu po svém manželovi a přátelích, s nimiž se seznámili už před třemi desítkami let, a znovu ji napadlo, kdo z nich asi zemře jako první.

O dva dny později se to dozvěděla.

2

MARLENE MĚLA PRAVDU

Byl to Hank, kdo našel Daveovo tělo.

V pondělí ráno stála Pam u kopírky v Dutton Realty, hypnotizována uzoučným paprskem světla, který se pohyboval zprava doleva. Udělala deset kopií z devadesáti, které její šéf potřeboval, když jí cinkla zpráva na telefonu.

Hank: Nesmíš pustit Marlene ani děti domů.

Co bylo Pam do toho, kam Marlene půjde, nebo nepůjde? Nejspíš zrovna někomu na Stone Bridge Road seškrabávala zubní plak. Pam zkontrolovala kopírku a rozhodla se, že má čas to zjistiť. Hank to zvedl po pěti zazvoněních. „Ahoj, proč mi píšeš kvůli Marleniným dospělým dětem? Uvědomuješ si, že už se všechny odstěhovaly...“

„Nemůžu mluvit. Dave je mrtvý. Ať Marlene za žádnou cenu nejedí domů.“

„Náš Dave?“ Pam se opřela o kopírku, podlomily se jí nohy. „Víš to jistě?“

„To si piš, že to vím jistě. Jdi za Marlene. Pověz jí, že Dave měl nehodu. Nevím, jestli jí chceš říkat, že je po smrti. Něco si vymysli, ale hlavně nedopusť, aby jela domů.“

Světlo kopírky přejelo zleva doprava.

„Co se stalo?“ Ticho. „Hanku! Co se stalo?“

Hank si odkašlal. „Dave měl v garáži nehodu. Tedy spíš na příjezdové cestě. Musím jít. Právě přijela policie. Hlavně ať se Marlene nevrací domů, Pam!“

„Dobře,“ odpověděla Pam tichým hlasem.

Světlo se odrazilo a znovu se vydalo na cestu.

„Hanku, počkej!“ Pam odtrhla oči od kopírky. „Hanku! Proč jsi u Davea?“

Hank už ji ale neslyšel.

Pam, ohromená Hankovým telefonátem, zapomněla, s kým mají tu čest, když souhlasila, že se bude řídit manželovými pokyny a zabrání Marlene v cestě domů. Sešly se s Nancy a Shalisou v Marlenině zubní ordinaci, aby jí sdělily tu hroznou novinu. Sotva ta slova vypustily z úst, Marlene popadla kabelku a zamířila domů.

Přítelkyně ji pronásledovaly až na parkoviště před zubní ordinací a snažily se ji odvést do Paminy dodávky s příslibem, že si u Shalisy v kuchyni dají šálek kávy na uklidněnou, ale Marlene se protáhla kolem nich a odemkla dveře své otlučené hondy. Během necelých tří let porodila tři dcery – nejmladší na téže příjezdové cestě, protože cestu do nemocnice odkládala, dokud se Dave nevrátí z ryb – a všechny je bez nejmenšího zaváhání provedla pubertou až do dospělosti. Tahle Bejby nebude sedět v koutě nebo někde v kuchyni u stolu, zatímco její manžel leží mrtvý na příjezdové cestě.

Marlene se k nim otočila, až se jí blond culík rozletěl kolem hlavy. „Opravdu si vážím vaší podpory, ale jestli chci vidět svého manžela, tak tam sakra pojedu a vy mi v tom nebudete bránit, jasné?“
Jasně.

V Pamině dodávce, do níž se nakonec Marlen uvolila nasednout, panovalo znepokojivé ticho. Když projížděly kolem rozlehlých historických domů námořních kapitánů a mířily do vnitrozemí, do skromnější části města, ve které žili, zahlédla loď pohupující se v zátoce. Za normálních okolností by se Pam se všemi čtyřmi ženami na palubě sotva dokázala soustředit na cestu. Jenže tentokrát jí nikdo necpal do ruky pytlík bramborových lupínků, nemával jí před obličejem nohama s čerstvě udělanou pedikúrou ani nedal muziku na plné pecky, až jí zadek nadsakoval v rytmu basů. Pam se kradmo podívala na Marlene. Novopečená vdova seděla s rukama v klíně a zírala z okénka spolujezdce.

„Jsem v hajzlu,“ poznamenala Marlene směrem k okénku.

Shalisa ze zadního sedadla poplácala Marlene po paži. „Ne, nejsem v hajzlu. Dostaneš se z toho.“

„Můj manžel je mrtvý a jediné, na co myslím, je to, že si bez něj nemůžu dovolit náš dům.“ Otočila se a zadívala se ven čelním sklem.

„K čertu s tebou, Dave.“

„Dave?“ ozvala se ze zadního sedadla Nancy. „K čertu s nimi se všemi, Marlene.“

Marlene dál upírala pohled přímo před sebe. „No, ti vaši pitomci můžou aspoň dál platit hypotéku,“ povzdechla si. „Jo, jsem pěkně v hajzlu.“

Pam nakrčila čelo. Dobře, vzhledem k okolnostem nebyla Marlene typickou vdovou, ale přesto Pam očekávala, že bude pro Davea aspoň trochu truchlit.

Marlene se k nim otočila čelem a opřela se o područku. „Snažím se vzpomenout, kdy jsem s ním mluvila naposledy. Když se včera večer vrátil z ryb, dívali jsme se na nějakou televizní soutěž, ale nevím, jestli jsme si řekli jediné slovo. V sobotu večer, když jsme přišli od vás,“ podívala se na Pam, „se za mnou přiloudal do kuchyně, zezadu mě objal kolem pasu a chtěl mě líbat na krku, jako by mezi námi bylo všechno v pořádku, ale já se odtáhla.“

To byla odpověď na otázku, kterou jí Pam zatím nedokázala položit. Dave a Marlene spolu nezačali znovu spát. Tak proč včera večer působil tak šťastně?

Natáhla se a konejšivě poplácala Marlene po koleni. Když zahнула za roh, v jindy poklidné ulici obytné čtvrti panoval čilý ruch. U obručníku stála dvě hasičská auta a hlouček čumilů hledal stín pod řadou javorů. Když Pam procházela kolem vícepatrových domů a bungalovů s upravenými předzahrádkami, zahlédla mezi záchranářskými vozidly Hankovo auto. Jediné, co Marlene zabránilo vyskočit z vozu, byla Nancy, která tichým hlasem poznamenala: „Některé věci už nikdy nedostaneš z hlavy.“ Marlene se zhroutila zpátky do sedadla, pustila kliku u dveří a kývla na Pam, aby se šla podívat, co se děje.

Jak Pam kličkovala k domu Marlene a Davea, Hank se odvrátil od policisty a vyrazil jí vstříc po příjezdové cestě. Vždycky říkal, že

nejlepší obrana je útok, a tak Pam přidala do kroku, aby srovnala své tempo s tím manželovým, a málem se s ním srazila u nárazníku koronerovy dodávky.

Hankův obličej byl červený a leskl se potem. Oči měl zarudlé. Před pěti lety by rozevřel náruč, přitiskl by si ji k sobě a ona by se mu tvářila opřela o hrud' jako dílek skládačky, který zapadl na své místo. Teď do ní šťouchl prstem. „Co jsi nepochopila na tom, že ji sem nemáš...“

„Kdy jsi naposledy Marlene Brandové přikazoval, co má dělat?“ vyštěkla Pam.

Hank sebou trhl, zamrkal a pak prohlásil: „Dave vždycky říkal, že je s ní těžké pořízení.“

„To mi povídej.“

Pam si všimla, že se Hank natočil tak, aby stála čelem k ulici. Když se blížila k domu, odvrátila od něj zrak. V uších jí znělo Nancyino varování.

Chtěla si uchovat Davea v paměti, jak se na ni usmívá nad kouskem cheesecaku.

„Je to dost drsné. Víš jistě, že chceš znát podrobnosti?“

Pam přikývla.

„Jak myslíš. Davea rozdrtila garážová vrata.“

„Ne!“ Pam si nemohla pomoci, ohlédla se a zjistila, že spodní část garážových vrat je zvednutá asi půl metru nad zemí. Uprostřed se tísnilí záchranáři a policie v tmavě modrých uniformách a bránili jí ve výhledu. Měla dojem, že vidí, jak zpod prostěradla vykukuje pramen Daveových prošedivělých pískově plavých vlasů v kaluži tmavé tekutiny.

„Nechceš to vidět.“ Hank ji zatahal za ruku a ona obrátila pohled zpátky k němu. „Policie si myslí, že Dave začal stahovat garážová vrata, ta ho udeřila do hlavy a omráčila ho. Spadl, vrata mu dopadla na lebku a rozdrtila ji.“

Pam si zakryla obličej rukama. Nemohla tomu uvěřit. Marlene už přece léta naléhala na Davea, aby pořídil automatická garážová vrata. Ta jejich byla těžká, ovládala se ručně a co chvíli se v kolejnicích uvolnila a prudce sjela dolů jako zrychlený vlak. Marlene Daveovi nadhazovala: „Snadněji by se nám vynášely odpadky a třeba

bychom tam dokonce mohli parkovat auto jako normální lidi. Co ty na to, Dave?“ S Davem to však ani nehnulo a Marlene svou tirádu zakončila lakonickým: „Jednou ty dveře někoho z nás zabijou.“

Ted' na její slova došlo.

Pam se podívala na svého manžela. Byla tím typem člověka, který přemítal o detailech, dokud se všechny neseřadily do úhledné řady jako písmena ve hře Scrabble. Prozatím některé z nich nezapadly na své místo. „Viděl jsi ho dneska v kasinu?“

„Už jsem ti to říkal, pracujeme každý v jiné části. Vůbec se nepotkáváme.“

„Proč byl v pondělí ráno doma?“

Hank si otřel rukou čelo. „To vážně nemám tušení.“

„A co tady děláš ty?“

Hank si povzdechl a pak zavrtěl hlavou. „Ted' nemůžu, Pam. Prostě nemůžu.“ Ramena mu poklesla, strčil si ruce do kapes a prošel kolem ní zpátky k policii.

„Hanku, na něco jsem se tě ptala,“ rozhodila rukama. Když ho pozorovala, jak kráčí po příjezdové cestě, dva policisté se zrovna snažili zvednout garážová vrata. Vnitřek Daveovy garáže byl stejný, jako když ho Pam viděla naposledy – až po strop plný různého harampádí, takže Marlene neměla nejmenší naději, že by tam někdy zaparkovala auto.

Pam se naposledy podívala a vrátila se do dodávky, aby obeznámila přítelkyně se situací. Nasedla a dvojnásobně se jí ulevilo, když na rozpálené kůži ucítila chladný vzduch a na Marleniných tvářích spatřila slzy. Koneckonců, třicet let manželství bylo pořád třicet let a Dave byl otcem jejích dětí. To si jistě zasloužilo trochu smutku.

Marlene se vysmrkala. „Můžu ho vidět?“

Pam se rychle posunula k přítelkyni a objala ji. „Ach, Marlene, věř mi, že to nechceš. Nejlepší bude, když zajedeme k Shalise a tam vymyslíme, co dál.“

S bradou na Marlenině rameni Pam sledovala, jak záchranáři nakládají Daveovo tělo na nosítka. Nancy a Shalisa se naklonily dopředu a objaly kamarádku, jak jen jim prostor v autě dovolil. Marlene zašeptala Pam do ucha: „Pověz mi, co se stalo.“

Pam sevřela kamarádky ještě pevněji a zopakovala jim, jak Hank našel Davea pod vraty garáže. Marlene uprostřed vzlyku ztuhla. Odstrčila Pam a narovнала se. Naklonila hlavu ke straně, odtáhla si kapesník od obličeje, přimhouřila oči a zeptala se: „Děláš si ze mě srandu?“

Pam zavrtěla hlavou.

Marlene na Pam zamžourala, podívala se směrem k domu, pak zpátky na ni a krátce, štěkávě se uchechtla. Kamarádky po sobě střelily pohledem. Marlene si zakryla obličej a Pam se na okamžik obávala, že se nekontrolovatelně rozvzlyká, ale když přítelkyně konečně spustila ruce do klína a opřela hlavu o opěrku, všechny ženy šokoval její smích. Řehtala se na celé kolo, jako by sledovala Robina Williamse při komickém skeči. Vyměnily si znepokojené pohledy, protože nevěděly, jak zareagovat, a tak jen čekaly, zatímco Marlenin smích pomalu přecházel do tichého chichotání. Nakonec se pořádně nadechla, osušila si tváře, naklonila se dopředu a natočila ventilaci klimatizace tak, aby jí foukala přímo do obličeje. Zastrčila si kapesník za okraj podprsenky. Po chvíli zavrtěla hlavou a prohlásila: „Jedeme. Na kafe vám ale kašlu. Potřebuju skotskou.“

Pam nevěděla, jestli ji má Marlenina náhlá změna nálad znepokojit, nebo uklidnit, ale chtěla odtamtud vypadnout, a tak pomalu vyjela s dodávkou na silnici. Koronerovo auto si pro svůj odjezd vybralo stejný okamžik. Pam přibrzdila, aby si od něj udržela odstup, poněkud rozrušená svým načasováním. Natáhla se k Marlene a stiskla jí ruku.

Marlenin pohled padl na vozidlo s manželovým tělem, které naposledy odjíždělo z domova, kde vychovali své tři holčičky. Na trávníku před domem pózoval s každou ze svých dcer v jejich svaatební den.

Marlene opětovala Pam její stisk, pak se podívala na příjezdovou cestu ke garážovým vratům, která zabila muže, s nímž strávila třicet let života, a utrousila: „Doufám, že jeho poslední myšlenkou bylo, že Marlene měla pravdu.“

3

POHŘEBNÍ SENDVIČE

„Podívejte se na ni. Jako by pro to byla stvořená.“ Nancy šťouchla loktem do Pam a kývla směrem k Marlene.

„Pro co?“ zeptala se Shalisa. „Pro vdovství?“

Nancy přikývla. „Nechci být necitlivá, ale vypadala podle vás Marlene někdy lépe?“

Trojice žen s trojúhelníkovými sendviči na malých talířcích vytvořila těsný kroužek a sledovala přítelkyni, jak po boku svých tří dcer zdraví smuteční hosty. Marlene vypadala jako vdova po filmové hvězdě. Dlouhé světlé vlasy jí jemně rámovaly obličej a rty pod černým závojem zdobil zdrženlivý úsměv. Černé šaty bez rukávů jí splývaly přes průsvitné punčocháče doplněné lodičkami na vysokých podpatcích.

Pam musela souhlasit. „Úplně září. Myslíte si, že se dala nalíčit?“

„Určitě si nechala prodloužit vlasy,“ odpověděla Nancy. „Neměla tak dlouhé vlasy, nebo se pletu?“

„Ty šaty jsou nové. Vsadím se, že pod nimi má dvoje stahovací kalhotky,“ poznamenala Shalisa. „Vypadá v nich báječně.“

Jakmile se zpráva o Daveově smrti roznesla, Marlenina rodina se slétla ze všech stran, a zatímco zpočátku organizovaly Pam, Nancy a Shalisa svozy z letiště, přijímaly objednávky květin a ohřívaly dušené maso se zeleninou, třetího dne se stáhly do svých domovů a nechaly Marlene a její příbuzné čekat na oficiální zprávu od koronera a plánovat Daveův pohřeb.

Vzhledem k tragickým okolnostem trvalo několik dní, než bylo potvrzeno, že Dave zemřel „nepřirozenou smrtí v důsledku nešťastné náhody“. Jinými slovy, byla to děsivá nehoda. Daveovy příbuzné si postesklly, jaká je škoda, že jeho rakev zůstala během

pohřbu zavřená. Byl to přece takový fešák s výjimečně hustou hřívou vlasů – rády by se ještě naposledy pokochaly jeho pohlednou tváří. Po obřadu se jeho rodina i přátelé sešli v přijímacím salonu kasina, což zařídil Hank jako jakousi zdvořilostní nabídku rodinám zaměstnanců, aby měly v době ztráty o jednu starost méně.

Když na parkovišti u kostela zaklaply dveře aut za smutečními hosty, dvě černé limuzíny odvezly novopečenou vdovu, její tři dcery a jejich manžele do deset bloků vzdálené moderní stavby tyčící se nad vodní hladinou. Do jediného kasina v oblasti, základního kamene čilého turistického ruchu a hlavního lákadla přilehlého hotelu se stovkou pokojů a konferenčními prostory, jejichž komplex dominoval pobřeží.

Vozidla jedno po druhém zastavovala na kruhové příjezdové cestě a vysazovala truchlící, kteří vystoupali po deseti schodech k zastřešenému vchodu kasina ze skla a oceli. Vlajka uprostřed kruhu, třepotající se ve sláném větru vanoucím od Atlantiku, byla z úcty k zemřelému zaměstnanci spuštěna na půl žerdi.

Pam věděla, že Hank s Larrym už budou uvnitř, protože se rozběhli k Hankovu autu, jakmile pohřební vůz vyrazil do krematoria. Jako provozní ředitel kasina chtěl Hank přijet první, aby se ujistil, že je postaráno o všechny detaily, zatímco Andre vezl ženy – Shalisa seděla na místě spolujezdce a Pam s Nancy vzadu. Zaparkoval na vzdálenějším parkovišti s tím, že jim procházka udělá dobře a aspoň splní potřebný počet kroků. Nancy už otvírala ústa k protestu, ale Shalisa jí dala zavrtěním hlavy najevo, že nemá cenu se vzpírat.

Jakmile vstoupili do kasina, museli se proplést mezi hloučky turistů a místních. Razili si cestu kakofonií hracích automatů, tichého klapotu rulet a tlumeného cvakání kostek poskakujících po čalouněných stolech až k eskalátorům, kde je diskrétní nápisy nasměrovaly do třetího patra na smuteční hostinu na Daveovu počest.

Účast byla slušná. Dave zemřel v optimálním věku, takže mu na pohřeb dorazila spousta lidí. Byl dostatečně mladý na to, aby jeho rodina a přátelé nevymřeli dřív než on, a dostatečně starý na to, aby přátelé jeho dcer dostáli dobrým mravům a přišli. Někteří si přivedli i doprovod.

Při takových příležitostech se Pam stýskalo po dceři. Kvůli ceně letenek zůstávala Claire na Novém Zélandu. Zabloudila pohledem k Marlene a jejím dcerám. Musela je obdivovat. Stály před stěnou s květinami, které obklopovaly Daveovu velkoformátovou fotografii vystavenou na stojanu. Na obou koncích místnosti byly spuštěny rozměrné obrazovky a každých pět vteřin se na nich měnily snímky z jeho života. Pam se snažila zachytit fotky, kterými přispěli. Byl na nich Dave zvěčněný na dětských fotbalových zápasech před mnoha lety, při rybaření na Hankově lodi, při pohodovém odpoledni stráveném na zahradě nebo v obýváku té či oné dvojice, vánočních večírcích, silvestrech a dovolených na chatě. Ale kam se poděly?

Na světlém mozaikovém koberci stál nekonečný stůl s občerstvením, na jednom konci byl umístěn kávovar s veškerým příslušenstvím a na druhém bar. Mezi nimi byly rozesety stupňovité podnosy se sendviči, čerstvou zeleninou a dezerty. Ženy sledovaly, jak si Shalisin manžel Andre povytáhl kalhoty od obleku, vzal si talíř a zamířil podél stolu rovnou k tácu se zeleninou.

„Ten parchant.“ Shalisa se zamračila.

Shalisina ostrá reakce na to, že si její manžel vybral několik podlouhlých kousků nakrájené mrkve, Pam zarazila. „Cože?“

„Myslím si, že má poměr.“

„Kdo? Andre?!“ Pam a Nancy současně upřely pozornost na vysokého muže s afrem vystříhaným po stranách. Sundal si sako a s povolenou kravatou si právě plastovými kleštěmi nabíral na talíř kuličky hroznového vína. Jedna se skutálela na zem a on se rozhlédl, než ji špičkou naleštěné černé polobotky odkopl pod dlouhý bílý plátěný ubrus.

Pam si nebyla jistá, co ji překvapilo víc – jestli to, že pohlednou tvář Davea Branda rozdrtila vrata od garáže, nebo že by si takový mrzout jako Andre Murphy našel milenkou. „Jak tě něco takového napadlo?“ zeptala se.

Shalisa přimhouřila oči. „Nedal si pohřební sendviče.“

Nancy a Pam zalapaly po dechu. Za těch třicet let, co se spolu stýkaly, se zúčastnily už dost podobných akcí, aby věděly, že na

dobrý pohřební sendvič nedá Andre dopustit. Ačkoli obvykle velmi dbal na zdravou stravu, tradiční pohřební sendviče si nikdy nedal vzít. Byl to takový drobný prohřešek, který si dovolil jako kompenzaci jakéhokoli smutku, který právě prožíval. Nejraději měl měkký trojúhelníček z bílého chleba plněný vajíčkovým salátem, bez tuny majonézy a cibule. Oceňoval překvapení v podobě kousku nakládané okurky a tenké vrstvy slaného másla. Tuňák mu nevadil, pokud byl správně připravený, ale jediné kuřecí salát podle Andreho povýšil každý pohřeb na slavnostní událost. Na závěr si dal pořádně hutné brownie – ne žádný nadýchaný dortík – a byl se svým smutečním menu spokojený.

Shalisa z něj nespouštěla zrak. „Vždycky si hlídal jídelníček, ale poslední dobou se to ještě zhoršilo. Viděly jste, kolik toho nadělal kvůli počtu kroků. Stáhl si aplikaci na měření kalorií a v autě jsem našla brožurku z posilovny.“

„Aha.“ Pam se nad tím na okamžik zamyslela. „Možná se chce dostat do formy.“

Shalisa povytáhla obočí. Sledovaly, jak Andre odložil kleště a poškrábal se na zadku.

„Která je tou šťastnou?“ uchechtla se Nancy, ale vzápětí se zarazila. „Promiň, Shaliso.“ Odkáslala si a otázku trochu přeformulovala. „S kým se podle tebe schází?“

Shalisa pokrčila rameny. „Myslím si, že zatím s nikým. Nejspíš to teprve plánuje.“ Tok jejích myšlenek přerušil pohyb u vchodu, a tak obrátila pozornost tím směrem. „Kruci.“

Nancy sledovala směr Shalisina pohledu a opětovala její pocity: „Ajéje.“

„No do hajzlu...“ připojila se Pam.

Ve dveřích přijímacího salonu stála Sabrina Cuomová. Cool máma, která musela být po celou dobu školní docházky jejich dětí vždycky o krok napřed – první máma, která chystala pro svoje potomky vánočního skřítka, první, která jim koupila krabičky na obědy značky Bento. Teď vešla do místnosti téměř jako ve zpomaleném filmu. Od klobouku se širokou krempou až po lodičky s otevřenou špičkou dokonalost sama. Na rameni jí visela kabelka

Chanel. Mohla by v ruce držet koktejl z prosecca Negroni Sbagliato a nevypadalo by to nepatříčně.

Pam, Nancy a Shalisa se hromadně přesunuly o pět kroků doprava a beze slova se schovaly za skupinu vysokých mužů v tmavých oblecích. Nancy nakoukla jednomu z nich přes rameno. „Rozhlíží se po místnosti.“

„Snad se jí dokážeme vyhnout. Najde si někoho lepšího, než jsme my. Obvykle se jí to daří,“ prohlásila Shalisa.

„Tím si nejsem tak jistá.“ Nancy se rozhlédla kolem. „Jsou tu teď hlavně Daveovi kamarádi z golfu. A sakra, všimla si mě. Jde sem.“

„Nedívej se jí do očí. Popadni nějaký tác a předstírej, že pomáháš,“ pobídla ji Pam.

Nancy se natáhla po Pamině podnosu, ale Pam ho sevřela pevněji a nehodlala ho pustit. Nancy se jí zahleděla do očí a zatáhla silněji. Pam se však nevzdávala. „Byl to můj nápad,“ zasyčela skrz zaťaté zuby.

„*Bonjour, mes amies.*“ Pozdě. Sabrina už došla k nim.

Pam neochotně pustila podnos a Nancy zamířila do kuchyně, zatímco Shalisa se vydala ke stolu s občerstvením, prodrala se kolem zkoprnlého číšníka a začala rovnat příbory.

Pam, ponechána druhé ženě napospas, se usmála. „Byla jsi ve Francii, Sabrino?“

Sabrina se jí zadívala přes rameno a přejela očima po místnosti. „Právě jsem se vrátila. Říkala jsem manželovi, že se s vámi určitě uvidíme na pohřbu. Je mi to moc líto.“ Rozhovory se Sabrinou trvaly vždycky krátce, vlastně jen tak dlouho, dokud nenašla někoho lepšího. Výběr musel být zanedbatelný, protože pokračovala: „Neviděla jsem vás už celou věčnost. Od té doby, co je Gene v důchodu, travíme většinu roku v Evropě.“

„Hmm, hmm,“ odušila Pam nepřítomně a oplatila Sabrině hruhost tím, že přes její rameno sledovala Daveovu prezentaci. Cítila jisté znepokojení, ale nevěděla proč.

A pak Sabrina bez varování zasadila úder. „Kdy jdeš do důchodu, Pam?“

Pam polkla, ale nasadila úsměv a doufala, že jí nezrudly tváře. Kdykoli se jí někdo zeptal, kdy půjdou s Hankem do důchodu, což byl způsob, jak spojit větu „páni, ty jsi zestárla“ a „jak jsi byla v životě úspěšná?“ do jedné společensky přijatelné otázky, tápala, jak odpovědět. Připadalo jí vyložene ponižující, že celý svůj dospělý život pracovala, ale nemohla si dovolit odejít do důchodu. Ani teď, ani za pět let, nejspíš vůbec nikdy. Udělala tedy to jediné, co v dané situaci mohla – zalhala. „My nikam nespěcháme. Oba máme svoji práci moc rádi.“

Pam svou práci nenáviděla. Nevěděla, jak to má Hank, a bylo jí to jedno. Od té doby, co před pěti lety při jedné nepovedené investici přišel o jejich celoživotní úspory, přestali o svém zaměstnání mluvit. Popravdě řečeno, přestali mluvit skoro o všem. Stejně jako Marlene a Dave, Larry a Nancy a Andre se Shalisou. Jedinou Paminou útěchou v přetrvávající hanbě bylo to, že neštěstí nikdy nechodí samo, a tak se aspoň její nejbližší přátelé ocitli na stejné děravé finanční lodi. Všichni se stali obětí Hankových špatných rad. Pam nad tím nerada hloubala, aby nepropadla pocitu viny a zoufalství, proto si natáhla punčocháče a smířila se s tím, že nadosmrti zůstane sekretářkou v Dutton Realty. Pod záminkou inkluзивity se postavila do čela kampaně za zajištění bezbariérového přístupu do kanceláře, aby měla zaručeno, že se ke svému stolu dostane i v pokročilém věku.

„Děláš sekretářku, pokud si vzpomínám, je to tak?“ nakrčila Sabrina nos.

„Ty máš tak úžasnou paměť, Sabrino.“ Pam jí nakrčený nos oplátla a zabloudila očima k obrazovkám právě včas, aby viděla, jak se na nich míhají fotky Davea a jeho rodiny a pak jeho kamarádů z fotbalu. Chtěla Sabrině říct, že si pro změnu dobře vzpomíná, jak vysává svého manžela, který si jednoho dne nevysvětlitelně namastil kapsy na jakési investici, ale raději se kousla do jazyka, plně si vědoma toho, jak ráda by Hanka také vysávala, jen kdyby bylo co. Jenomže Hank se sotva uživil. Takhle to dopadá, když si žijete nad poměry – v pozdějším věku vás to chtě nechtě dožene. Na obrazovce se objevil snímek Davea s golfovými holemi v ruce.

Pam musela vypadnout dřív, než řekne něco, čeho by mohla litovat, a tak se vymluvila: „Jdu se podívat, jak to Marlene zvládá. *Au revoir*.“ Jenže ve skutečnosti hledala Nancy a Shalisu, protože tu bylo něco, co ji vyvádělo z míry ještě víc než Sabrina.

Teď už věděla co. Před pár dny volaly Marleniny dcery s tím, že připravují prezentaci fotografií z tátova života, a požádaly ji o snímky všech osmi přátel v průběhu let. Když nyní viděla celý cyklus radostných výjevů z Daveovy minulosti promítaný na obrazovkách, zjistila, že jejich fotky chybí. Kam se poděly? V kuchyni našla Shalisu, která se spokojeně krmila koláčem.

„Už můžeš vylézt,“ mávla na ni Pam ode dveří. „Sabrina si našla jinou obět.“

Shalisa si vidličkou vložila do úst další sousto a rozhlédla se, kam by odložila talíř. Pam nechala dveře za sebou zaklapnout a otočila se, právě když Nancy zamířila přes celou místnost ke svému synovi Paulovi, který stál v hloučku mladých lidí. Vždycky to byl skvělý kluk. Teď mu bylo něco přes třicet a v elegantním obleku a světle hnědých kožených botách vypadal nesmírně elegantně. Byl upravený, vlasy měl zastřižené nakrátko, tvář hladce oholenou. Celý se rozzářil, když spatřil svou mámu. Odpojl se od přátel a Nancy ho objala.

Shalisa přistoupila k Pam. „Co je to s nimi?“ Kývla na Nancy s Paulem. „Objímá ho, jako by se právě vrátil z vojenské mise.“

„Napadlo mě to samé,“ odpověděla Pam s pohledem stále upřeným na Nancy a Paula. „Možná jen zahání smutek. Á, tamhle jde Larry. Zajímalo by mě, jestli si dá tu objímačku s nimi.“

Larry Clooney se otočil do místnosti a zastavil se u vchodu s rozkročenýma nohama, rameny staženými dozadu a rukama v kapsách, ve kterých nejspíš chrastil drobnými, jak bylo jeho otravným zvykem. Pam musela uznat, že Larry opravdu stárne se vší parádou. I když mu vlasy zešedivěly, čelist měl stále pevnou a nad opaskem se mu rýsoval jen náznak břicha. Když tam ale stál sám, bez Hanka, Davea a Andreho po boku a rozhlížel se po místnosti, vypadal osaměle. Pam si všimla, jak Larryho oči spočinuly na manželce se synem, pak vykročil vpřed, ale vzápětí se zase zastavil, otočil se a odešel.

„Zajímalo by mě, co to má znamenat,“ poznamenala Pam.

„S kým to Sabrina mluví?“ zeptala se Shalisa a přitáhla tak Paminu pozornost na druhou stranu místnosti. Kývla směrem ke kavovaru, kde stála jejich bývalá kamarádka, držela šálek s podšálkem a tyčila se nad drobnou ženou na závratně vysokých podpatcích.

„Ulovila Padmu,“ odpověděla Pam.

„To je Padma?“

„Kde je Padma?“ zajímala se Nancy, která se k nim právě připojila.

Pam ukázala k Sabrině a Padmě Singhové, Hankově nové šéfce a generální ředitelce kasina. Přijela z centrály v Bombaji před dvěma měsíci. Mladá žena kolem třicítky si zastrčila dlouhé, tmavé, lesklé vlasy za uši ověšené mohutnými diamantovými náušnicemi.

„Myslela jsem si, že bude vyšší,“ prohlásila Nancy.

Pam se zamračila. „Proč by měla být vyšší?“

„Podle toho, co jsi mi o ní vykládala, o tom, jak je mocná a vlivná, však víš. Vykreslila jsi ji jako pochybnou ženskou s vysokoškolským titulem, s matinkou miliardářkou a šéfkou podsvětí, která se snaží vyšplhat po firemním žebříčku co nejvýš a přijela sem, aby se připravila na provozování prvotřídních kasin v Indii. Jen jsem si myslela, že bude... vyšší.“ Nancy pokrčila rameny.

„Přála by si být vysoká,“ opáčila Shalisa. „Proč by jinak nosila ty podpatky? Podívej se, jak pořád přešlapuje. Musí ji v nich strašně bolet nohy.“

Nancy šťouchla Pam loktem. „Už ses s ní setkala?“

„Ne, ale mám to v úmyslu. Jakmile se zbaví Sabriny, půjdu ji pozdravit.“ Pam se odvrátila a pozorně se zadívala na obrazovku, ale pořád se vracela pohledem k Padmě. „Mimochodem, už jste viděly nějaké naše fotky? Nějaké, kde je Dave s námi?“

Shalisa zavrtěla hlavou a Nancy se zamračila. „Když o tom teď mluvíš, tak ani jednu.“

„Hm,“ zamyslela se Shalisa. „Třeba byl náš soubor poškozený, ale o tom by se snad holky aspoň zmínily.“

„To je možné. Á, Sabrina konečně vyklidila prostor. Hned se vrátím.“ Pam vrazila svou skleničku Nancy do ruky a vydala se za

Hankovou šéfovou, která nejistým krokem mířila ke dveřím. „Padmo! Padmo! Dobrý den, jen jsem vás chtěla pozdravit.“

Žena se zastavila a otočila se. Pam se zvedl žaludek. Ten pohled znala. Padminy chladné oči a ledový úsměv ji přiměly až bolestivě si uvědomit centimetrové odrosty. Pam se napřímila, když ji Padma sjížděla pohledem a v duchu počítala cenu jejich šatů z výprodeje, kabelky z obchoďáku a deset let starých společenských bot. Přesně postřehla okamžik, kdy Padma spokojeně usoudila, že její levá náušnice stála víc než celý Pamin outfit a nejspíš i všechny kousky jejího šatníku dohromady, protože úsměv mladé ženy se nepříjemně rozšířil a odhalil rovné spodní zuby. V tu chvíli Pam věděla, že s Hankovou novou šéfovou v nejbližší době na kafe nezajde. Jenže Padma teď byla strážkyní manželova tolik potřebného příjmu, a tak Pam natáhla ruku. „Já jsem Pam Montgomeryová, Hankova manželka.“ Nemohla si pomoci a přistoupila o něco blíž, než bylo nutné, takže se nad drobnou Padmou tyčila v celé své výšce.

Padma zaklonila hlavu, aby ji pozdravila, a pak se zeptala: „Chodíte na pohřby všem zaměstnancům?“

„Cože? Ne!“ Copak Padma nevěděla, že Hank a Dave byli nejlepší kamarádi? Pam musela připustit, že nikoho, kdo se díval na prezentaci, by nejspíš vůbec nenapadlo, že ona a Hank hráli v Daveově životě nějakou roli. „Ale ne. Hank a já...“

„Tady jste!“ Hank se postavil mezi ně a položil Pam ruku na rameno. Pam leknutím nadskočila a střelila po něm pohledem. Kam se po bohoslužbě vytratil a proč se jí najednou dotýká? Bylo zvláštní cítit jeho prsty na holém nadloktí, obzvlášť když měl košili celou navlhlou. Navzdory klimatizaci měl na čele kapičky potu. Byl v pořádku? Pravda, Pam si ho poslední dobou příliš nevsímala, ale že by se z něj stal kandidát na infarkt? Ztěžka oddychoval, jako by sem běžel. Podíval se z jedné ženy na druhou. „Promiňte, že vás vyrušuju, ale venku se něco přihodilo, Padmo.“ Uvolnil sevření Paminy paže a se šéfovou v závěsu zamířil ke dveřím.

Pam sledovala, jak odcházejí. Co to sakra mělo znamenat? Ačkoli se Hank choval divně už pět let – od chvíle, kdy zničil jejich plány

na důchod – po Daveově nehodě se to mnohonásobně zhoršilo. Pam ale někde četla, že žal se může projevovat nepředvídatelným způsobem.

Otočila se a zvažovala, jestli si má dopřát pár dalších pohřebních sendvičů, aby si nemusela lámat hlavu s večeří, když se vedle ní objevily Nancy se Shalisou. „Tomu nebudeš věřit,“ oznámila jí Shalisa.

„Čemu?“ opáčila Pam a očima vyhledala Marlene, s tváří stále zakrytou smutečným závojem.

„Marlene se stěhuje,“ zašeptala Shalisa.

Pam pevně zavřela oči. To bylo rychlé. Chudinka kamarádka. Její manžel sotva odešel a ona už byla nucena nastěhovat se do ponurého suterénního bytu pro babičku v domě jedné ze svých dcer. Pam jí bude oporou. Bude za ní jezdit a zvat ji k sobě na návštěvu. Čekala na podrobnosti. „Ke které dceři se stěhuje?“

„K žádné,“ usmála se na ni zářivě Nancy, „koupila si byt v Boca Raton. Stěhuje se na Floridu.“

„V Boca Raton?! Jak si to probůh může dovolit?“ šokovaně se zeptala Pam.

4

NIC SE NESTALO

Zatímco si jeho žena povídala se Sabrinou Cuomovou na pohřební hostině ve třetím patře, Hank seděl opřený v křesle své kanceláře a přál si, aby všechno zmizelo – jeho dluhy, manželské problémy, Daveova vražda.

Do cíle jim zbývalo jen několik týdnů. V sobotu večer se cítili nejšťastnější za posledních pět let. Dave vtipkoval a usmíval se – skoro jako dřív. Možná si dokonce znovu vrznul. Zapomněl se ho na to zeptat, když byli na rybách, a teď už k tomu nikdy nedostane příležitost. Co by za to Hank dal, kdyby teď přítel seděl naproti němu, s těmi svými doličky ve tvářích. Bylo fajn vidět Davea zase s úsměvem na tváři. A pak se stalo tohle.

Hank věděl, kdo Davea zabil. Přesněji řečeno, kdo si tu vraždu objednal. Aspoň o tom byl přesvědčený. V nejlepším případě si mohli myslet, že Dave jednal na vlastní pěst, zabili ho rychle a za chvíli bylo po všem. V nejhorším případě věděli, že Dave má komplice, a mučili ho, aby z něj dostali jména Hanka, Larryho a Andreho, než ho zastřelili a rozdrtili mu hlavu pod vraty garáže. Teď jim nezbývalo nic jiného než se zatajeným dechem čekat, až se stanou dvě věci.

Zprvė koroner najde kulku a následně se rozjede policejní vyšetřování. Ale k ničemu takovému nedošlo. Pak si Hank uvědomil, že když vidíte rozbitou hlavu, nejspíš nehledáte jinou příčinu smrti. Zatím se zdálo, že měl pravdu. Kdo by koneckonců chtěl zabít Davea Branda? Všichni ho znali jen jako bezvýznamného technika v kasinu a mizerného golfistu.

Další věcí, které se Hank obával a která ho nutila polykat prášky na bolest hlavy a žvýkat pastilky na zažívání, byl strach ze smrtícího

zaklepání na dveře, za kterými budou ti stejní chlapi, co navštívili Davea. Ani to se však nestalo. Aspoň zatím. Hank však věděl, že přijdou.

Přestože celý svůj dospělý život pracoval v kasinu, nebyl žádný velký hráč. Takže se teď nepokoušel zjistit pravděpodobnost jednoho konkrétního scénáře, ale raději soustředil veškeré úsilí na to, aby je všechny udržel naživu. I kdyby se na něj nějakou zvrácenou náhodou usmálo štěstí a kasino by si myslelo, že Dave jednal na vlastní pěst, stejně by chtěli své peníze zpět. Takže na Daveově pohřbu budou všechny pečlivě sledovat.

To, že byl Dave po smrti, neznamenal konec. Naopak. Byl to teprve začátek. Hank se opřel do židle, nohy položené na stole, oči zavřené a snažil se zklidnit dech, dokud Andre neřekl: „Podívej, Pam mluv s Padmou.“

Hank se prudce předklonil a zadíval se na obrazovky bezpečnostních kamer na stěně kanceláře. Našel přenos z přijímacího salonu a tam v dolním rohu jeho žena klábosila s jeho šéfovou, jako by se účastnily zahradní slavnosti církevní komunity, a ne pohřbu jeho nejlepššího kamaráda, který zemřel násilnou smrtí.

Vyskočil na nohy, až se židle převrátila. Protlačil se kolem Andrehy, který se opíral o zeď a cpal si do pusy hroznové víno, a Larryho, který seděl na židli pro hosty a civěl do telefonu. Prudce otevřel dveře kanceláře, a když po svých přátelích střelil pohledem, zjistil, že ho sledují s otevřenou pusou. Rozběhl se chodbou, prohnal se kolem výtahů a zamířil rovnou ke schodům. Byl snad jediný, kdo pochopil, co se děje? Dave by to pochopil.

Co kdyby Andre Hankovi ty fotky před pohřbem neukázal? Andre pracoval na notebooku a najednou je s Larrym přivolal k sobě. „Kluci, kluci, pojdte sem! Tohle musíte vidět.“

Než se vydali do kostela na smuteční mši za Davea, Hank kontroloval, jestli je na smuteční hostinu v kasinu všechno připraveno, zatímco Larry dělal to, co uměl nejlépe – pozoroval ostatní při práci. Andre připojil svůj laptop k obrazovkám, aby jim mohl ukázat prezentaci fotografií z Daveova života, kterou daly dohromady dcery jejich zesnulého přítele. Klepnul na tlačítko a nahoře se objevil

záběr na ně čtyři: Hank, Andre, Larry a Dave. Byli asi o dvacet let mladší, stáli vedle sebe na molu vedle Hankovy lodi, tváře ozářené sluncem, vlasy rozčuchané letním vánkem. Hank měl tehdy ještě dost vlasů na to, aby se daly rozčuchat, a všem visel na udi-ci mořský vlk.

Hank téměř cítil lahodnou chuť strouhanky a másla, na kterém je Pam usmažila. Seděli u stolu na zahradě u Davea s Marlene, vychutnávali si rybí filety s kukuřičným chlebem, salátem z nových brambor s červenou slupkou a všechno zapíjeli ledovým pivem nebo margaritou se solí. Pak se s Pam rukou v ruce vydali domů tichými ulicemi pod rozložitými korunami dubů. Přitulil se jí ke krku, a jakmile jim chůva zamávala na dobrou noc ode dveří svého domu, svlékl z Pam letní šaty.

Při té vzpomínce se usmál, ale pak si uvědomil, kde jsou. A proč.

Polkl žluč, která se mu nahromadila v krku. „Co děláš, brácho?“

Andre si rozbalil nízkotučnou müsli tyčinku, zakousl se do ní a stiskl několik kláves na notebooku. „Dávám dohromady hvězdnou prezentaci fotek na počest našeho kamaráda Davea.“

Hank vytrhl kabel ze zásuvky a obrazovka zčernala. Pevně si ho omotal kolem prstů. Andre vzhlédl s otevřenou pusou, sousto müsli tyčinky mu zůstalo nerozkousané na jazyku, a popojel se židlí kousek dozadu. Larry si k nim pospíšil. Hank se rozhlédl po místnosti, ujistil se, že si ho obsluha cateringu nevšimla, udělal krok blíž a ztišil hlas. „Copak ses úplně zbláznil?“

„Cože? Co tím myslíš? Je to skvělá fotka,“ trhl sebou Andre.

Hank na okamžik zavřel oči. „Ano, Andre. Je to skvělá fotka. Taky je to skvělý důkaz, že jsme s Davem byli zatraceně dobří kamarádi. Vystavený v kasinu, kde s Davem pracujeme, aby ho viděli kolegové, se kterými pracujeme, a Padma, moje nová šéfová, která si pravděpodobně Daveovu vraždu objednala. Takže opakuju: Copak ses do prdele zbláznil?“

Andre ztuhl a Larry mu položil ruku na rameno. „Andre nepřemýšlel, Hanku. Daveova smrt ho vyvedla z míry. Všechny nás to vyvedlo z míry. Lituje toho, že jo, Andre?“

Andre přikývl.

„Hned ty fotky smaže, že jo, Andre? Všechny fotky, kde je Dave s kýmkoli z nás nebo s našimi manželkami.“ Larry se podíval na Hanka. „Nic se nestalo.“

Hank chvíli těkal očima po místnosti, než se naklonil blíž a ztišil hlas. „Dobře. Nic se nestalo, ale musíme být chytrí a zachovat klid. Zvlášť teď. Padma nebo kdokoli, kdo to udělal, hledá Daveovy komplice. Stačí jeden přešlap a je po nás. Chápete to? Ani se nena-
dějeme a skončíme s hlavou rozmázlou pod vraty garáže.“

Teď Hank rozrazil dveře od schodiště a chodbou klusal k salonku, kde se konala smuteční hostina. Potřeboval hodit Daveovu vraždu za hlavu a soustředit se na to nejpodstatnější. Kdy to všechno skončí? Uhasil průšvih s Andrem a fotkami, jen aby se vzápětí objevil další s Padmou a Pam. Byla to jeho chyba. Měl si uvědomit, že Pam se na Padmu zaměří a on bude muset zasáhnout. To byla jedna z věcí, která ho na jeho ženě před lety přitahovala – způsob, jakým se během několika málo minut dokázala s kýmkoli skamarádit. Právě teď ale musel Pam od Padmy dostat pryč, než jí vyklopí jejich životní příběh. Přesněji řečeno tu část, ve které se přátelil s mrtvým mužem.

Když před šesti měsíci kasino převzala indická společnost Indo-USA Gaming Inc., Hank a ostatní se obávali, aby kvůli novému majiteli nepřišli o výhody. Hank si prohlédl stránku společnosti na wikipedii, kde byli modrým písmem uvedeni její hlavní investoři. Když na odkaz kliknul, zjistil, že jsou spojeni s Bollywoodem, což bylo skvělé. Představoval si filmové premiéry následované večírky v hotelových barech, jenže pak kliknul na další odkaz a z tváře mu vyprchala veškerá barva.

Ocitl se na stránce Organizovaný zločin v Indii s podkategoriemi vydírání, pašování, obchodování s drogami, únosy a vraždy. Rozbušilo se mu srdce. Zkontroloval staré e-maily, našel firemní účetní uzávěrku a náhodně vygoogloval jména uvedených dceřiných společností, roztroušených po celém světě. Zjistil, že ty společnosti jsou až příliš často spojeny se zprávami o pohřešovaných

osobách. Hank vyhledal i ta jména a proklikal se k článkům o ma-
nažerech střední linie, kteří záhadně zmizeli. Nalil si skotskou,
když četl o těch, kteří byli po několika dnech nalezeni živí a nedo-
kázali si přesně vybavit, co se jim stalo. Pak si roztřesenou rukou
znovu dolil skleničku, když procházel další zprávy o těch, kteří byli
nalezeni rozčtvrcení nebo bez hlavy. Někteří viseli z mostu. Jak
klikal na další a další odkazy, naskočila mu husí kůže. Příliš pozdě
si uvědomil, že všechno to hledání provádí na firemním počítači.
Zaklapl notebook. Zjistil všechno, co potřeboval. Věděl, že kdyby
je teď chytili, naštváli by pár nepříjemných lidí. Ten typ lidí, kteří
se nezlobí, ale rovnou se mstí.

Nesměli se nechat chytit. Nakrátko přerušili činnost, zatímco
Hank ostražitě hlídal jakoukoli změnu v postupu nebo protokolu
kasina. Cokoli, co by mohlo změnit kontrolní mechanismy kasina
a potenciálně je odhalit. Všechno ale zůstávalo při starém a oni si
odhlasovali, že budou v plánu opatrně pokračovat, vděční, že jim
do konce zbývá jen kousek. Když Padma dorazila, Hank ji bedlivě
pozoroval a nakonec usoudil, že je sice ambiciózní, ale nepředsta-
vuje hrozbu – víc než o zisky jí šlo o barevnou paletu kasina.

Teď si ale uvědomil, že se v ní možná spletl. Nebo taky ne. A to
byl právě ten problém. Nebyl si jistý.

Věděl však, že když Davea zabili, chybělo jim pouhých dvanáct
týdnů k dosažení cíle deseti milionů dolarů. Po Daveově smrti mu-
seli všechno rázem utnout. Teď bylo nejdůležitější, aby zůstali na-
živu, než vyhodnotí hrozbu. Protože to mohla být Padma, kdo na
Davea vypustil psy, musel ji Hank ještě chvíli držet za brankou.
Což znamenalo, že Padma nesmí mluvit s Pam.

Než zahrnul za roh přijímacího salonu, otřel si čelo rukávem.
„Tady jste!“

5

MAJÍ JE VŠICHNI

Když Pam Montgomeryová dřív přemýšlela o svém životě, dělil se na dvě části – předtím a potom. Před smrtí rodičů a po ní. V posledních dnech se však snažila nad celkovým obrazem svého života příliš nepřemítat, ale když se jí tyhle myšlenky přece jen vloudily na mysl, ukazatele před a po se změnily. Teď měla svůj život rozdělený na předtím, než Hank přišel o jejich úspory, a potom. Předtím, než vystříhovala slevové kupony a mohla si dovolit Netflix. A potom, kdy se musela vzdát krásného domu, kde vychovala dceru, a přestěhovala se do toho zpropadeného pronajatého městského domku pár bloků východně od svých přátel.

Většina lidí ze sousedství už někdy v domě Pam a Hanka na Glendale Avenue byla. Celé rodiny k nim chodily na bazénové párty, kamarádky se zase s oblibou uvelebily v Pamině pohodlné pohovce před krbem s praskajícími poleny a sledovaly vánoční film. Hankova každoročního silvestrovského večírku se zase účastnily skoro všechny páry z okolí. A tak když na trávníku před domem vztyčili ceduli *Na prodej*, Pam kolem sebe vztyčila hradbu lží – potřebujeme něco menšího, zahrada je příliš velká, chceme si zjednodušit život.

Prodali sedací soupravu a stůl po babičce – v novém domě neměli jídelnu – stejně jako obrovskou manželskou postel a kulečníkový stůl. Nábytek z pracovny nacpali do obývacího pokoje a postel z pokoje pro hosty do hlavní ložnice. Pam se snažila vtěsnat kuchyňský stůl do jídelního výklenku, ale nakonec ho prodala na Marketplace a našla za něj náhradu za pětadvacet dolarů. Snažila se na to dívat z té lepší stránky – už se nemusela starat o hračky do bazénu ani o vánoční výzdobu na krb, který už neměla. Nový dům se nacházel nedaleko jejich staré čtvrti, takže nakupovala ve stejném

obchodě s potravinami, tankovala u stejné benzinové pumpy a stále bydlela jen pár minut od svých nejlepších přátel.

Poslední dobou byli Marlene, Shalisa, Nancy a jejich manželé jedinými hosty, kteří se pravidelně pohybovali po Pamině prochoveném kuchyňském linoleu. Před nimi se nemusela nijak předvádět. Dnes ráno čekala holky na kafe. Od Daveova pohřbu to byla první příležitost sejít se a zjistit, co se děje s Marlene. Pam se narovнала. Pořád ještě měla svou hrdost a udržovat dům v pořádku a čistotě nic nestálo. V předchozím životě měla opravdovou před-sín, kam se vešly všechny krámy, ale v jejím novém životě, v pronajatém městském domě, se vstupovalo hlavními dveřmi rovnou do obýváku. Pam stála u paty schodiště s rukama v bok, a když jí zrak padl na Hankovy boty, znechuceně zavrčela.

Když se seznámili, bydlel s dalšími dvěma kluky v zatuchlém, zchátralém dvojdomku v centru města, nedaleko univerzity. Dům byl v tak hrozném stavu, že když chtěli darovat gauč, místní charita je odmítla. Nechali ho stát na chodníku v domněnání, že ho někdo bude chtít, ale opak byl pravdou. V tom odporném příbytku měli spolubydlící vyrovnané boty podél zdi u dveří, jako by to byly trofeje na polici. Když se Pam a Hank sestěhovali, rychle mu ten zlozvyk zatrhl. „Dávej si je do předsíně, od toho ji máme,“ řekla mu. Pro svou duševní pohodu potřebovala uklizenou domácnost bez zbytečného nepořádku a Hank hrál podle jejích pravidel.

Toho rána však leželo sedm párů Hankových bot tam, kam je odkopl – botasky, žabky, golfové boty, dva páry polobotek, mokasíny a společenské boty. A co hůř, všude kolem se povalovalo pět párů špinavých ponožek. Při pohledu na ně se jí zvedl žaludek. Kdo tohle dělá? Kdo si u dveří svlékne propocené ponožky a nechá je tam hnít? Proč, Hanku? Ale Pam to věděla. Hromádka bot a ponožek jí jako spousta dalších věcí předávala jasný vzkaz: „Běž do hajzlu, Pam.“

Pam otevřela dvířka botníku a hodila žabky dovnitř. Další pár v něm přistál o něco tvrději. Když se poslední bota odrazila od zadní stěny nábytku, už se potila.

„Ty běž do hajzlu, Hanku.“

„Byl to krásný pohřeb,“ poznamenala Shalisa, když se o chvíli později sešly u Pam na terase, a sevřela Marlene v náručí. „Dave by měl radost, kdyby věděl, že přišlo tolik lidí. Miloval večírky.“

„Líbilo by se mu to ještě víc, kdyby se tam tančilo. Nic ho nedonutilo odejít z parketu. A pro holky bylo dobré vidět, jak lidi jejich tátu milovali.“ Čekaly na Nancy a Marlene si přitáhla židli k té straně stolu, kam dopadal stín.

Pam však došla trpělivost. „Tak už nám konečně prozradíš, o co tady jde, Marlene? Jak je sakra možné, že se stěhuješ do Boca Raton?“

Jakmile jí Shalisa s Nancy na pohřbu oznámily tu šokující zprávu, Pam se nemohla dočkat, až se dozví podrobnosti, ale Marlene byla neustále v obklopení dalších smutečních hostů. Každý si chtěl dopřát chvilku s vdovou. Když konečně osaměly, Marlene navrhl, že se druhý den ráno zastaví, aby jim všechno vysvětlila, a pak je všechny objala na rozloučenou. Pam tam zůstala jen zaraženě stát, protože její přítelkyně rozhodně nepůsobila jako žena zničená žalem, naopak – byla vzrušením celá bez sebe.

Pam nevěděla, co má očekávat. A jak Marlene vešla hlavními dveřmi a vplula do kuchyně, musela přiznat, že ji trochu překvapilo, když viděla novopečenou vdovu nalíčenou, v nažehlených letních šatech a lodičkách na podpatku, s vlasy lehce natupírovanými do lichotivého drdolu. Žádný culík, šortky a žabky, jak pro Marlene bylo typické. Oháněla se krabicí francouzských makronek z dárkového koše od Sabriny Cuomové a lahví vychlazeného šampaňského, které koupila cestou. To byl její vlastní příspěvek. Něco takového Pam od truchlící vdovy rozhodně nečekala, dokonce ani od té, které její manžel lezl posledních pět let na nervy. Ačkoli si přečetla o truchlení dost na to, aby věděla, že nemá soudit, byla si celkem jistá, že tohle posoudit může.

Od hlavních dveří se konečně ozval Nancyin halasný pozdrav. Ta ženská věčně chodila pozdě. Marlene si vzrušeně poposedla a ukázala na šampaňské. „Otevři to, Pam, otevři to. A ty přines skleničky, Shaliso.“

Nancy vyšla dveřmi na terasu a opatrně obešla Elmera, Pamina postaršího psa z útulku, který ležel na zemi. Zvedl hlavu o pár centimetrů a dvakrát mrskl ocasem na pozdrav.

Jakmile se všechny usadily kolem stejného stolu, u něhož seděly naposledy společně s Davem, před sebou poněkud nepatřičně sklenky s bublinkami, Marlene spustila: „Ach, to je taková úleva, že je konečně celá rodina pryč.“ Se sklíčeným výrazem se sesunula na židli, ale vzápětí se narovнала a vesele se usmála. „Konečně můžu být sama sebou.“ Pozvedla skleničku a zavrtěla se. „Na zdraví!“

Pam, Nancy a Shalisa si vyměnily pohled a pozvedly šampaňské k polovičatému přípitku, trochu vedle z toho, že zřejmě oslavují Daveovu smrt. Marlene už si dolévala skleničku, když Elmer vystřelil z terasy a prohnal se přes malý kousek trávy k řídkému pásu keřů podél zadního plotu. Marlene se polekala, trhla sebou a z lahve vyšpláchlo trochu bublinek na stůl. Zasmála se. „Nevěděla jsem, že se Elmer dokáže pohybovat tak rychle.“

„Rychle?“ opáčila Shalisa. „Já jsem nevěděla, že se vůbec dokáže hýbat.“

„Asi zahlédl králíka,“ vysvětlovala Pam. „Myslím si, že proto se jmenuje Elmer – jako Elmer Fudd z Bugs Bunnyho, to je ten chlápek, co se ho snaží ulovit.“

„Honí králíky?“ Nancy to zjevně překvapilo. „Co s nimi udělá, když je chytí?“

„To nevím, protože je nikdy nedoběhne. Podívej se na něj.“

Obrátily se a sledovaly, jak se Elmer odkolébál zpátky přes trávník, svalil se na bok na stinné místo na betonu, hrudník se mu ztěžka zvedal. Před několika měsíci Pamina kolegyně hledala urgentní dočasný domov pro zanedbaného psa, kterému hádali asi osm let. Několik týdnů ho vídali, jak se potuluje po ulicích a hledá něco k jídlu, než ho chytili a přivezli do útulku. Nikdo ho nechtěl adoptovat. Vypadal, jako by ho složili z několika různých psů. Měl dlouhý trup a krátké nohy, většinu těla porostlou hrubou plavou srstí, ale jeho černo-stříbrné uši byly sametově hebké.

„Proč mu tak visí jazyk?“ divila se Shalisa.

„Na jedné straně mu chybí zuby, takže ho nemá co držet.“

Do útulku ho přijali s několika zlomenými zuby a poté, co mu je vytrhli, potřeboval domov, kde by se zotavil. Pam zdráhavě souhlasila, že se ho ujme. Bylo to koneckonců jen na šest týdnů a popravdě

řečeno, společnost doma docela uvítala, protože věděla, že s Hankem počítat nemůže. Než se Elmer uzdravil natolik, aby se mohl vrátit do útulku, Pam si zvykla, že tiše čeká vedle postele, až se probudí. Bylo na něm poznat, že ho kdysi někdo miloval, a teď byla řada na Pam.

Pam se otočila k Marlene. „Tak už to konečně vyklop.“

Marlene se znovu zhluboka napila, postavila skleničku na stůl a opřela se. „Dobře. Viděly jste toho chlapa, se kterým jsem mluvila na pohřbu? Vysokého, prošedivělého v obleku?“ Na pohřbech bývá hodně vysokých, prošedivělých mužů v oblecích, takže si Pam nebyla jistá, o kom Marlene mluví, ale stejně přikývla a přítelkyně pokračovala. „Byl to Daveův pojišťovací agent. Koho by napadlo, že někoho takového má? Mě určité ne. Každopádně za mnou před pár dny přišel, posadil se v kuchyni ke stolu, otevřel kufřík, vytáhl složku a oznámil mi, poslouvejte dobře, že náš starý dobrý Dave, technik na hrací automaty, je pojištěný od hlavy až k patě. Věřily byste tomu?“

Ne, Pam by tomu nevěřila ani za mák. Zdálo se, že Dave nikdy nepřemýšlí o ničem jiném než o tom, kde sežene další pivo. Ačkoli Hankovi často něco seřizoval na lodi a ten o něm tvrdil, že je na mechaniku machr, Pam u něj nikdy nespatriła ani náznak jakéhokoli nadání. Nechyběl mu ovšem šarm a smysl pro rytmus. Chvilí si vychutnávala vzpomínku na to, jak ji vedl po parketu. Hank už netancoval a Pam to chybělo. Když už ho po dlouhém přemlouvání dokázala vytáhnout na parket, nikdy se jim nedařilo sladit kroky, ale při tanci s Davem si připadala jako Uma Thurman s Johnem Travoltou.

„Jak to myslíš, pojištěný od hlavy až k patě?“ zajímala se Pam.

„Dave měl v kasinu maximální pojištění pro zaměstnance – čtyřnásobek svého platu.“

Pam si to rychle spočítala a usoudila, že to bude asi dvě stě až tři sta tisíc. Slušná částka, ale nic, co by člověku nějak zásadně změnilo život.

Marlene odpočítávala na prstech. „Nechal si pojistit naši první i druhou hypotéku, takže už žádné další splátky. Sbohem, bankovní věřitelé. Můj dům patří jen a jen mně. Věřily byste tomu?“ Pam vykulila oči. „Mimo to pojistil i naše kreditní karty, takže ani o tyhle

dluhy už se nemusím starat. A neuhodnete, co dalšího jsem se od toho chlapíka dozvěděla.“

Marlene měla ve zvyku říct „neuhodnete“ a čekat, až se někdo zeptá.

Nastala pauza, až se Shalisa rozhodla vzít na sebe ten úkol: „Co dalšího ses dozvěděla, Marlene?“

Marlene se vzrušeně zavrtěla. „Představte si, že ten chlápek, co seděl u mě v kuchyni, mi řekl, že Dave sepsal ještě jednu pojistku na rovný milion dolarů! Zítra mi ty peníze, celý milion dolarů, přijdou na účet!“ Vyhodila ruce do vzduchu, jako by právě na olympiádě skočila salto vzad. Její přítelkyně se na ni dívaly s mírně pootevřenými ústy, ale nevyšla z nich žádná slova.

Marlene zvedla sklenku a pokračovala: „Není divu, že jsme nikdy neměli dost peněz, když platil všechny ty pojistky. Jako by věděl, že se mu stane něco zlého. To nejlepší ale teprve přijde. Volali mi z personálního oddělení kasina a ukázalo se, že kasino Daveovi vyplácí i důchod, protože si na sociálním pojištění platil, co to šlo. Ten teď dostanu taky. Tak se na mě podívejte. Poznáváte mě? Já vaše kamarádka... bohatá dámička.“ Marlene zaklonila hlavu, zasmála se, pak si lokla šampaňského a trochu se zakuckala.

Shalisa a Nancy zůstaly sedět bez hnutí, zatímco Pam si pohrávala se stopkou sklenky a sledovala, jak se bublinky derou vzhůru, vyplouvají na hladinu a mizí. Stejně jako ony, i Marleniny problémy s penězi byly najednou pryč.

„Dneska ráno jsem dala výpověď,“ pokračovala Marlene. „Když jsem tam přišla, všichni se chovali strašně mile a soucitně. ‚Marlene,‘ říkali, ‚vezmi si tolik času, kolik potřebuješ. Nemusíš spěchat zpátky.‘ A já na to: ‚Spěchat zpátky? Já už se nevrátím. *Nikdy*, aby bylo jasno. Mám vás všechny ráda, ale tahle holka začíná nový život.‘ Od sestry, která žije v Boca Raton, jsem se dozvěděla, že u hřiště, kam chodí hrát golf, je na prodej pěkný byt. Poslala mi fotky. Měly byste vidět tu garáž! Je dokonalá. Na stěnách visí různé organizátory, háček na každé náradí. Má automatické otevírání vrat! Řekla jsem jí, ať poví agentovi, že ten byt už má novou majitelku. Zaplatila jsem požadovanou cenu a za dva týdny už mi bude říkat paní. Zítra se na něj

letím podívat a pustím se do příprav na stěhování.“ Marlene se rozhlédla po jejich ohromených tvářích. „Samozřejmě vás zvu na návštěvu. Zaplatím vám letenky. Bude to můj dárek k vašim narozeninám. Jsou tam čtyři ložnice, takže budete mít každá svůj pokoj. Klidně můžete bydlet u mě. Budeme jako *The Golden Girls*!“

Pam věděla, že se všechny vidí jako Blanche, ta sexy. Nechtěla, aby na ni zbyla role Sophie a ona s sebou musela všude nosit kabelku. Naopak, chtěla to Marlene ze srdce přát. Měla by jí to přát. Držela vzlykající Marlene v náručí, když jejich manželé přiznali, že investice zkrachovala a oni přišli o všechno. Jejich sny o prosluněných bytech vedle sebe na důchod se rozplynuly. Jedinou útěchou pro Pam bylo vědomí, že v tom není sama. S bohatstvím, které Marlene tak nečekaně spadlo do klína, však najednou měla o společníci míň. V zimě bude Marlene zametat ze své terasy písek, zatímco Pam bude sypat sůl na zledovatělé schody na severovýchodní straně domu. Krucinál, za pár týdnů bude Marlene pozorovat slunce nad bazénem v Boca Raton, zatímco Pam bude dál pozorovat světlo kopírky v Dutton Realty, jak přejíždí doprava, doleva a zase zpátky. Pohlédla na Nancy, kterou čeká rovnání knih do regálů v knihovně, a na Shalisu, která bude dál utírat lidem brady jako ošetřovatelka. Marlene pokračovala v hovoru a něco, co řekla, Pam přimělo nastražit uši.

„... mají je všichni. Hank, Larry i Andre.“

„Cože?“ zeptala se Pam. „Co mají všichni?“

Marlene vypila sklenku šampaňského na ex. Přitáhla si židli blíž, naklonila se k Pam a zopakovala: „Všichni mají milionové životní pojistky.“ A zase se narovнала.

„Jak to můžeš vědět?“ Pam se financím nikdy nevěnovala, všechno přenechávala Hankovi, což byl nejspíš jeden z důvodů, proč se ocitli v takovém průšvihy, ale kdyby měl Hank takovou životní pojistku, určitě by se jí o tom zmínil.

Marlene si dolila skleničku. „Když si Steve, ten Daveův pojišťovák, odskočil na toaletu, nakoukla jsem do jeho kufříku.“ Žádná z nich nepředstírala překvapení – udělaly by totéž. „A měl tam dopis se všemi jejich jmény. Volali mu kvůli společné konzultaci. Takže jste na tom stejně jako já. Mohly bychom se do Boca Raton přestěhovat všechny!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Končíš, miláčku!.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.